

Havreboden, den lukkede Hestegang, tog ham med ind i Faarestien, ned i Roekælderen, — og Emanuel fulgte overalt uden Modstand.

Først da de kom ind i Svinehuset, og da Anders Jørgen dér i sin Ivrighed vilde have ham med over Indhegningen, for at han kunde føle Svinene paa Flæsket, lagde han sin Haand paa hans Skulder og sagde smilende:

„Tak, kære Anders Jørgen — men det, tror jeg, jeg maa bede om at have til gode til en anden Gang.“

I det samme viste ogsaa den hvidblonde Ole sig for at sige, at Middagsmaden var færdig. Emanuel hilste kammeratligt paa sin tilkommende Svoger og tog ham for første Gang nøjere i Øjesyn. Det var en køn, frisk, femtenaarig Knøs, lidt lille ligesom Hansine og med et endnu ganske barnligt Ansigtsudtryk.

„Vi to skal blive Venner!“ sagde Emanuel og kneb ham i den æblerøde Kind.

Fyren stirrede maabende op paa ham og derefter hen paa Faderen; og ikke saa saare havde Emanuel sluppet ham, før han løb, alt hvad han kunde, bag om Ladelængen og ind i Bryggerset, hvor han grinende fortalte Husmandskonen, hvad Kapellanen havde sagt. Men Konen, som efterhaanden havde